

Két úton.

És a teremtő szólott hozzám:
Fiam, alá is, fel is út van.
Válassz s indulj, amerre tetszik,
Én senkinek sem állok útban.

S szólottam én a teremtőhöz:
Jól van Atyám, én indulok.
Köszönöm, hogy nem állsz utamba,
De választani nem tudok.

Azóta nem járok magammal...
A lényem kétfelé szakadt,
Két útra tért. Az egyikén föl,
A másikon alá halad.

A fennsőn ott... hímes palástban
Fejedelmi göggel lépdelek.
Fogadnak az alattvalóim:
A bére, a lég, a fellegek.

S fölebb, fölebb, ünneplő fényvel
Ragyognak rám a csillagok.
A földről egy rokonra várnak
S álmodom, hogy az én vagyok.

De itt alant... rongyokba járok,
Lábam alatt por s úti sár.
Tarisznyámban inség falatja,
Előttem rőt, sovány határ.

Sápadt egén fekete hollók
Éhes csoportja csavarog.
Meddig, hová: kérdik rekedten
S közömmel én csak ballagok.

Mert én nem járok önmagammal,
A lényem két felé szakadt.
Két útja van. Az egyikén föl,
A másikon alá halad.

S bensőmben itt úgy sejttem, érzem:
Két külön élet lángja ég
S egyszerre fogják örökölni
A földi por s az égi kék.

És ha álmom csak álom volna,
Marad még fön­n egy vigaszom,
Hogy — útjaim ha véget érnek —
Ölén a mély megérkezésnek
Magammal is találkozom.

Jékey Aladár.

A példabeszédekből.

(28—1.)

A bűnös mindig futva fut,
Ha áll, ha ül, ha fekszik ágyon.
Rémség előtte minden út
S minden zugoly e nagy világon.

Igazak lelke nem remeg.
Nyugodtan ülnek, bátran járnak.
S mikor alusznak, gyermekek,
Bizakodó kis oroszlánok.

Jékey Aladár.

PAP MÓZES.

1830—1914.

Amilyen csöndes és zajtalan volt 34 évi tanári működése, olyan volt nyugalma is. 1891-ben ment nyugalomba. Lelépve: a közélet színpadáról, kedvesei, meghittjei kis körébe vonult vissza s azóta ritkán hallatott magáról. Csak nagy néha jutott el fülünkbe egy-egy kis híreske, mely arról szólt, hogy milyen családi életet él az az ember, aki előttünk, kis diákok előtt, maga volt a köleléségteljesítés personificatiója. És nem tagadjuk, bizonyos fájdalmas kedvetlenség borul lelkünkre elgondolván, hogy annyira kisodródhatik az emlegetés és emlékezés medréből az, aki egyházunk és főiskolánk életében olyan magas polcra emelkedett s annyi éven keresztül ez ügyekben szava súllyal és nyomatékkal esett a latba.

1830-ban született Szentmihályon, Udvarhely megyében. Iskoláit a székelykeresztúri, torockói és tordai partikulákban kezdte s a kolozsvári főiskolában végezte, de meg kellett szakítania, mert a 48. szabadságharc viharai őt is a nemzeti ügy szolgálatába szólították. Nemzetőrségi őrmester volt s a szabadságharc lezajlása után 1853-ban tett érettségi vizsgát. A teológiai kurzus elvégzése után rövid ideig senior volt. 55-ben papnak szentelték s még ugyanazon évben külföldi egyetem látogatására szemelték ki. 1856-ban a göttingai egyetemre ment néhai Nagy Lajos társával. Webertől fizikát, Wöhlertől vegytant, Dirichlet-től matematikát hallgatott. Egy év múlva a berlini egyetemre iratkozott be. 1857 szeptemberében rendes tanárnak választották. Egyúttal pap is volt 2 évig, 1859-ben közigazgatási jegyző lett, 62-ben egyházi főjegyző. Kriza püspök halála után mintegy másfél évig tanári teendői mellett egyházi főjegyzői minőségben végezte a püspöki teendőket is. Ezután mennyiségtant és geometriát tanított pályája végéig a főgimnáziumban. 1876-ban a zsinati főtanács sáját kérésére